

якими іншими мовами членів Ради Європи, на стадії "комунікації" ЄС зобов'язує заявника продовжувати листування виключно на одній з офіційних мов – англійською або французькою.

Останнім часом юридичні особи все частіше звертають увагу на такий міжнародний механізм захисту своїх прав і інтересів як можливість звернення до Європейського суду з прав людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Адміністративне право України: підручник. – Вид. 2, змін. і доп. / За заг.ред. Т.О. Коломoeць. – К.: Істина, 2012. – 528 с.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод // Урядовий кур'єр. – 2010. – 17 листопада. – № 215.
3. Пухтецька А.А. Захист прав людини у взаємостосунках з органами публічної адміністрації у правозастосовній практиці Європейського суду з прав людини (на прикладі захисту права власності від неправомірного втручання державних органів у його здійснення) / А.А. Пухтецька // Адміністративне судочинство. – 2011. – № 3-4. – С. 25-35.
4. Адміністративне право України. Академічний курс: підруч.: в 2 т.: Т. 1. Загальна частина / Ред.колегія: В.Б.Авер'янов (голова). – К.: Юридична думка, 2004. – 584 с.
5. Пухтецька А.А. Необхідність врахування в адміністративно-юрисдикційних відносинах основних вимог Європейської конвенції з прав людини / А.А. Пухтецька // Проблеми удосконалення організаційно-правового механізму реалізації виконавчої влади в Україні. Наукова доповідь відділу проблем державного управління та адміністративного права інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України.
6. First Conference of the Presidents of Supreme Administrative Courts in Europe "The possibility and scope of judicial control of administrative decisions" (7–8 October 2002) [Електронний ресурс]. – Strasbourg. – Режим доступу: www.coe.int/T/E/Legal_affairs/Legalco-operation/Administrative_law-andjustice/Conferences/.

УДК 342.951

СИСТЕМА ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ

Комісаров О.Г., к.ю.н., доцент

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

У статті в систематизованому вигляді надано оцінку повноважень органів державної влади та управління у сфері інформатизації та розбудови в Україні інформаційного суспільства.

Ключові слова: інформація, інформатизація, інформаційне суспільство.

Комиссаров А.Г. СИСТЕМА ОРГАНОВ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ВЛАСТИ И УПРАВЛЕНИЯ В СФЕРЕ ИНФОРМАТИЗАЦИИ / Днепропетровский государственный университет внутренних дел, Украина

В статье в систематизированном виде предоставлена оценка полномочий органов государственной власти и управления в сфере информатизации и развития в Украине информационного общества.

Ключевые слова: информация, информатизация, информационное общество.

Komissarov A.G. SYSTEM OF PUBLIC AND MANAGEMENT AUTHORITIES IN THE FIELD OF INFORMATIZATION / Dnepropetrovsk state university of internal affairs, Ukraine

In the article in the systematized kind the estimation of plenary powers of public and management authorities is given in the field of informatization and development in Ukraine of informative society.

Key words: information, informatization, informative society.

Побудова постіндустріального та інформаційного суспільства в умовах сучасної України, концептуальні основи якого визначені відповідними державними програмами, а також викладені в низці наукових публікацій, можуть бути успішно реалізовані системою державного управління лише за наявності необхідного організаційно-структурного забезпечення та достатньої кількості й якості різнорідних ресурсів. При цьому адекватність структурного й кадрового забезпечення потребам розбудови інформаційного суспільства у свою чергу, представляє самостійну, багатоаспектну комплексну проблему, яка включає взаємопов'язані комплекси стратегічних і тактичних завдань державного управління політичною, соціальною, економічною, організаційною, інформаційною, психологічною, правовою та іншими сферами, успішне вирішення яких можливе на основі цільової концентрації різнопланових ресурсів.

У переважній більшості наукових публікацій сучасних авторів звернуто увагу на те, що вітчизняне інформаційне законодавство не визначає змісту або межі (принципів) інституційного, організаційного та ресурсного забезпечення розвитку інформаційного суспільства, але містить вказівку на залежність головної мети побудови інформаційного суспільства від їх якості.

Шляхом аналізу чинного законодавства у сфері інформатизації суспільства та держави, а також співставлення отриманого результату з постулатами організаційної теорії визначити сучасну систему органів державної влади й управління у сфері інформатизації.

Сучасний етап розбудови інформаційного суспільства, що позначається як інформатизація, забезпечується системою органів державної влади і управління в інформаційній сфері, функціонування якої корегується Національною програмою інформатизації. У відповідності до ст.2 Закону України "Про Національну програму інформатизації" остання визначає стратегію розв'язання проблеми забезпечення інформаційних потреб та інформаційної підтримки соціально-економічної, екологічної, науково-технічної, оборонної, національно-культурної та іншої діяльності у сферах загальнодержавного значення [1]. При цьому, враховуючи, що Національна програма інформатизації становить комплекс взаємопов'язаних окремих завдань (проектів), спрямованих на реалізацію державної політики та пріоритетних напрямів створення сучасної інформаційної інфраструктури України за рахунок концентрації та раціонального використання фінансових, матеріально-технічних та інших ресурсів, виробничого і науково-технічного потенціалу держави, а також координації діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій усіх форм власності і громадян у сфері інформатизації, зазначимо, що інформатизація окремих сфер є окремим проектом інформатизації, у межах реалізації якого має визначатися окремий керівник проекту, формуватися проектна організаційна структура, налаштовуватися окремі зв'язки між її елементами тощо.

У сучасній українській мові термін "проект" використовується в трьох основних значеннях: 1) сукупність документів (розрахунків, креслень, макетів тощо), необхідних для зведення споруд, виготовлення машин, приладів і т.ін.; 2) попередній текст якого-небудь документа, що виноситься на обговорення, затвердження // щось незакінчене, намічене лише в загальних рисах; начерк; 3) задуманий план дій; задум, намір [2, 1152]. Вбачається, що законодавець, враховуючи високий ступінь невизначеності та залежність від інвестиційної активності, вкладав у словосполучення "проект інформатизації" друге із перелічених значень – "щось намічене лише в загальних рисах". Однак слід пам'ятати, що проектна структура організації хоча і формується з метою забезпечення унікальних, оригінальних суспільних процесів, але складається з визначеної кількості керованих видів діяльності, має фіксований час початку й закінчення функціонування, що відповідають загальній меті та вимогам вищестоящої системи щодо обмеженості в часі та ресурсах.

Комплекс заходів, що виконуються від початку до закінчення проекту в межах єдиної (проектної) структури управління, отримав узагальнюючу назву "проектна діяльність", що, у свою чергу, дозволяє зробити висновок щодо комплексності такої діяльності та особливої ролі, яку відіграє в її виконанні організаційна діяльність. Так, у найширшому розумінні, проектна діяльність включає: 1) проведення управлінських заходів (проектне управління); 2) вирішення спеціалізованого завдання (розробку продукції для замовника (результати маркетингових досліджень (маркетинг), проектно-конструкторська документація (управління проектуванням), технологічна документація (управління виробництвом), програмне забезпечення (управління

проектами), інші продукти)); 3) вирішення внутрішніх виробничих завдань (підвищення якості продукції (управління якістю), підвищення ефективності організації праці (управління персоналом), оптимізацію фінансових потоків (фінансовий менеджмент)).

Аналізуючи вищевикладене, зазначимо, що серед типів організаційних структур, що використовуються в сучасному управлінні, проектні структури мають власну сферу використання: по-перше, це розробка нових проектів у вже існуючих організаціях, по-друге – реалізація унікального проекту, який не характерний для профілю діяльності окремої наукової чи науково-виробничої структури.

При цьому проектна побудова має як власні переваги, так і суттєві недоліки. На нашу думку, слід звертати увагу на такі недоліки, як суттєве ускладнення цілісного розвитку організації, "розпорошення" ресурсів організації, у тому числі й фінансових ресурсів, неконтрольоване збільшення кількості суб'єктів управління – керівників проекту (керівників операцій).

Перевагами проектною організації слід визначити концентрування зусиль виконавців на ключових напрямках діяльності та відповідне збільшення "гнучкості" організаційної структури та збільшення оперативності прийняття рішень. Вбачається, що ці фактори дозволять використання проектних структур інформатизації також у межах інформаційного суспільства, однак з поступовим відходом від їх використання за призначенням, закладеним у норми Законів України "Про Концепцію Національної програми інформатизації" та "Про Національну програму інформатизації". При цьому нагадаємо, що розбудова інформаційного суспільства має призвести до формування інформаційної влади, а також набуття громадянами статусу суб'єкта управління. За цих умов органи державної влади та місцевого самоврядування як об'єкт управління "вимагатимуть" від суб'єкта управління достатньої кількості ресурсів для виконання поставленого завдання – надання адміністративної послуги, застосування примусу тощо. Відповідно, проектна структура має розглядатися як елемент структури об'єкта управління, що був сформований під дією законів управління та, у першу чергу, закону зворотного зв'язку в управлінні.

Повертаючись до змісту Національної програми інформатизації, зазначимо, що, виходячи з її головної мети (ст.5 Закону), суб'єкти управління мають спрямовувати власну діяльність на виконання наступних завдань: формування правових, організаційних, науково-технічних, економічних, фінансових, методичних та гуманітарних передумов розвитку інформатизації; застосування та розвиток сучасних інформаційних технологій у відповідних сферах суспільного життя України; формування системи національних інформаційних ресурсів; створення загальнодержавної мережі інформаційного забезпечення науки, освіти, культури, охорони здоров'я тощо; створення загальнодержавних систем інформаційно-аналітичної підтримки діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування; підвищення ефективності вітчизняного виробництва на основі широкого використання інформаційних технологій; формування та підтримка ринку інформаційних продуктів і послуг; інтеграція України у світовий інформаційний простір.

При цьому як функції щодо виконання цих завдань, так і участь у процесі інформатизації суспільства та держави, у межах своєї компетенції, у відповідності до ст.6 Закону, покладено на невизначену кількість державних органів (органів державної влади), а також передбачена можливість допущення до участі в процесі інформатизації органів місцевого самоврядування, приватних осіб, об'єднань громадян тощо.

Отримана за функціональним принципом система органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян (проект) має не тільки просторові, але й часові характеристики. Так, Кабінет Міністрів України щорічно разом із проектом Закону України про Державний бюджет України на наступний рік подає на розгляд Верховної Ради України доповідь про стан інформатизації в Україні, завдання Національної програми інформатизації на наступні три роки, програму завдань (робіт) з інформатизації на наступний бюджетний рік із визначенням джерел фінансування, а Верховна Рада України, відповідно, щорічно затверджує завдання Національної програми інформатизації на наступні три роки та обсяги їх бюджетного фінансування на наступний рік [1].

При цьому звернемо увагу, що правовідносини інформатизації як на рівні Національної програми, так і на рівні окремого проекту є диспозитивними, а суб'єкти цих правовідносин

володіють рівними правами та пов'язані взаємними зобов'язаннями. Також слід звернути увагу на те, що у відповідності до ч.4 ст.10 Закону державні замовники визначають виконавців окремих завдань (проектів) Національної програми інформатизації, забезпечують фінансування, керівництво та контроль виконання робіт за цими завданнями (проектами) на конкурсних засадах [1]. Однак, незважаючи на диспозитивність відносин інформатизації, формування та реалізацію замовлень не слід розглядати окремо від формування та реалізації державної політики в тих сферах, де виконуються ці замовлення. Відповідно, відокремлення питань інформатизації від питань забезпечення економічного та соціального розвитку країни слід вважати порушенням вимог ст.7 Закону, у відповідності до змісту якої взаємозв'язок основних завдань Національної програми інформатизації та системи планування економічного і соціального розвитку України здійснюється шляхом внесення їх до відповідного розділу загальнодержавної програми економічного та соціального розвитку України [1]. Таким чином діяльність центрального органу виконавчої влади, на який у відповідності до рішення Кабінету Міністрів України покладено функції Генерального державного замовника Національної програми інформатизації, стає системоутворюючим чинником для формування кожного проекту інформатизації. При цьому звернемо увагу, що згідно з положеннями ст.10 Закону поряд із Генеральним державним замовником Національної програми інформатизації замовлення на проект інформатизації може бути сформовано й державним замовником – певним органом державної влади або органом місцевого самоврядування.

Указом Президента України від 31.05.1993 року № 186/93 вперше в незалежній Україні створення головної державної організації з проблем інформатизації та покладення на неї функцій міжвідомчого координування було визначено однією з умов прискорення розробки і практичної реалізації державної політики інформатизації, координації необхідних наукових розробок, проведення інших робіт у цьому напрямі. Так, відповідно до п.1 Указу головною державною організацією з проблем інформатизації було визначено Кібернетичний центр Академії наук України [3]. Поряд із цим зазначимо, що обсяг повноважень Кібернетичного центру Академії наук України не міг дозволити виконувати покладені на нього обов'язки в повному обсязі, що, у свою чергу, призвело до структурних змін.

До прийняття Закону України "Про Національну програму інформатизації" управління і контроль за процесом формування та виконання як національних заходів з інформатизації, так і окремих проектів інформатизації (як на загальнодержавному, так і на регіональному (місцевому) рівнях), а також їх коригування безпосередньо здійснювалися керівниками відповідних органів державної влади. Отже, питання щодо єдиного керівництва інформатизацією та здійснення єдиного контролю виконання окремих проектів інформатизації не ставилися, а відповідно до п.2 Положення про Національне агентство з питань інформатизації при Президенті України Агентство здійснювало організацію виконання та систематичний контроль результатів виконання вимог законодавства України з питань інформатизації, а також здійснювало розробку та внесення пропозицій щодо його вдосконалення [4].

Починаючи з 1998 року, відповідно до вимог ст.11 Закону України "Про Національну програму інформатизації", безпосереднє керівництво науково-технічною радою з Національної програми інформатизації було покладено на Керівника Національної програми інформатизації – посадову особу, яка перебуває в штаті та підпорядкована Генеральному державному замовнику Національної програми інформатизації [1]. Окрім керівництва науково-технічною радою з Національної програми інформатизації, на керівника Національної програми інформатизації покладалися обов'язки суб'єкта формування та виконання Національної програми інформатизації, які полягають у: підготовці та поданні Генеральному державному замовнику пропозицій щодо формування завдань (проектів) інформатизації на три роки і завдань (проектів) інформатизації на рік, організації проведення експертизи та відбору завдань на три роки і завдань (проектів) на рік у встановленому Генеральним державним замовником порядку (п.8), контролюванні стану виконання завдань (проектів) Національної програми інформатизації з метою своєчасного прийняття рішень щодо обсягів фінансування, зміни виконавців завдань (проектів) та умов їх виконання (у тому числі припинення або продовження строків (п.14) [5]. При цьому слід звернути увагу, що, незважаючи на визначені в чинній редакції Положення про формування та виконання Національної програми інформатизації завдання щодо організації та проведення експертизи завдань (проектів) інформатизації, чинна

редакція Порядку проведення експертизи Національної програми інформатизації та окремих її завдань (проектів), на відміну від редакції 2002 року, не містить визначення завдань керівника Національної програми інформатизації [6]. Також слід звернути увагу, що чинна редакція Положення про формування та виконання Національної програми інформатизації не визначає права та обов'язки суб'єктів формування та виконання Національної програми інформатизації, у той час як у редакції Положення 2002 року були визначені права та обов'язки Генерального державного замовника (п.7), державного замовника (п.8), керівника Національної програми інформатизації (п.9).

Враховуючи вищевикладене та перманентне зменшення значення Національної програми інформатизації на кожному етапі розбудови інформаційного суспільства, слід зробити висновок, що значення керівника Національної програми інформатизації для її формування та виконання також поступово зменшується та дозволяє, вже за сучасних умов, виконання його обов'язків безпосередньо керівником відповідного центрального органу виконавчої влади або керівником Генерального державного замовника, про що свідчить зміст п.1 Розпоряджень Кабінету Міністрів України "Про керівника Національної програми інформатизації" від 20.10.2010 № 2009 [7] та від 27.07.2011 № 718-р [8].

Враховуючи вищевикладене, слід зробити висновок, що з часу прийняття Законів України "Про Концепцію національної програми інформатизації" та "Про Національну програму інформатизації" (1998 рік) та проведення "адміністративної реформи" (1999 рік) розпочався етап інформатизації, який слід позначити як формування інформаційної інфраструктури країни шляхом визначення засад державної інформаційної політики та розбудови на цій основі системи підтримки національних теле- і радіовиробників, друкованих засобів масової інформації, видавничої справи та поліграфії. Також до цього висновку слід додати, що процедури формування інформаційної інфраструктури країни відбувалися з огляду на обмежене бюджетне фінансування, вдосконалення та скорочення управлінських структур, а також в умовах перманентного (більше 10 разів) "передавання" повноважень щодо формування та керівництва виконанням Національної програми інформатизації до новоутворених або реорганізованих органів виконавчої влади з різним статусом.

Поряд із цим набутий досвід формування та виконання Національної програми інформатизації, а також перехід від формування інформаційної інфраструктури країни до розбудови інформаційного суспільства (національного інформаційного простору) призвів до необхідності, у межах загальної оптимізації системи центральних органів виконавчої влади, вирішення питання про доцільність віднесення питання керівництва інформатизацією до сфери управління транспортом і зв'язком, а також про необхідність відображення зв'язку інформатизації та інноваційного розвитку суспільства і держави у вигляді окремої структури – центрального органу виконавчої влади. Так, діяльність утвореного Державного комітету інформатизації України (Держкомінформатизації) [9] та його правонаступника – Державного комітету України з питань науки, інновацій та інформатизації [10] спрямовувалась і координувалась Кабінетом Міністрів України через Міністра транспорту та зв'язку, а діяльність Державного агентства з питань науки, інновацій та інформатизації України (Держінформнауки України), утвореного в результаті оптимізації системи центральних органів виконавчої влади, усунення дублювання їх повноважень, забезпечення скорочення чисельності управлінського апарату та витрат на його утримання, підвищення ефективності державного управління, здійсненої Президентом України у 2010-2011 роках, спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України [11]. При цьому призначення Держінформнауки України полягає як у реалізації державної політики у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, інформатизації, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, створення умов для розвитку інформаційного суспільства, так і внесенні на розгляд Міністра освіти і науки, молоді та спорту України пропозицій щодо формування державної політики в зазначених сферах.

Підсумовуючи вищевикладене (призначення та основні завдання Держінформнауки), слід зазначити, що його повноваження, з одного боку, сформовані в результаті правонаступництва повноважень низки органів виконавчої влади, починаючи від Кібернетичного центру Академії наук України у сфері формування інформаційної інфраструктури країни, з іншого боку – є наслідком розбудови в Україні інформаційного суспільства, що, у свою чергу, вимагає їх

відокремлення та відображення отриманих підсистем в організаційній структурі Агентства. Однак його повноваження мають відношення лише до змістовного наповнення інформаційної інфраструктури країни – "контенту" (від англ. content – зміст), у той час як повноваження щодо забезпечення передавання "контенту" належать системі державних органів, які здійснюють державне регулювання та державний нагляд у сфері телекомунікацій, яка, у свою чергу, є складовою частиною галузі зв'язку України. Додатковим аргументом на користь такого висновку виступає зміст Концепції розвитку телекомунікацій в Україні згідно з якою прискорення темпів розвитку національної інформаційної інфраструктури розглядається як принцип побудови глобальної інформаційної інфраструктури телекомунікації, що забезпечує вільний рух інформації між її численними інформаційно-спеціалізованими складовими, такими як джерела і споживачі інформації, сховища та бази даних, переробники і розповсюджувачі інформації тощо [12]. При цьому, за позицією авторів Концепції, телекомунікації повинні забезпечити безпеку і конфіденційність для користувачів, надання інфокомунікаційних послуг належної якості в будь-якому місці, будь-який час та за прийнятними цінами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 04.02.1998 № 74/98-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80>.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови. – К.; Ірпінь: ВТФ "Перун", 2005. – 1728 с.
3. Про державну політику інформатизації України: Указ Президента України від 31.05.1993 № 186/93. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/186/93>.
4. Про заходи щодо забезпечення діяльності Національного агентства з питань інформатизації: Указ Президента України від 27.05.1995 № 390/95. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/390/95>.
5. Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань формування та виконання Національної програми інформатизації: Постанова Кабінету Міністрів України від 1.06.2011 № 582. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://fortetsya.org.ua/legislation/1176-----i-01062011--582----->.
6. Про затвердження Порядку проведення експертизи Національної програми інформатизації та окремих її завдань (проектів): Постанова Кабінету Міністрів України від 25 липня 2002 р. № 1048. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1048-2002-%D0%BF/ed20020725>.
7. Про керівника Національної програми інформатизації Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2010 р. N 2009. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2009-2010-%D1%80>.
8. Про керівника Національної програми інформатизації Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27 липня 2011 р. N 718-р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/718-2011-%D1%80>.
9. Про утворення Державного комітету інформатизації України Постанова Кабінету Міністрів України від 26.03.2008 № 272. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/272-2008-%D0%BF>.
10. Про утворення Державного комітету України з питань науки, інновацій та інформатизації Постанова Кабінету Міністрів України від 5 липня 2010 р. N 548. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/548-2010-%D0%BF>.
11. Про затвердження Положення про Державне агентство з питань науки, інновацій та інформатизації України Указ Президента України від 8 квітня 2011 року №437/2011. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.dknii.gov.ua/images/stories/polozhennya_derzhinformnauky.doc.

12. Про схвалення Концепції розвитку телекомунікацій в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України; від 07.06.2006 № 316-р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/316-2006-%D1%80/print1332667163080189>.

УДК 352: 001.76: 005.6 (477)

ВИКОРИСТАННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ ОПТИМІЗАЦІЇ ЯКОСТІ НОРМОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Пирожкова Ю.В., к.ю.н., доцент

Запорізький національний університет

Стаття присвячена аналізу перспектив використання управлінських інноваційних технологій для оптимізації якості нормотворчої діяльності органів місцевого самоврядування в Україні.

Ключові слова: міське самоврядування, нормотворча діяльність, нормотворчий процес, системи менеджменту якості, інновація, управлінська інноваційна технологія.

Пирожкова Ю.В. ИСПОЛЬЗОВАНИЕ УПРАВЛЕНЧЕСКИХ ИННОВАЦИОННЫХ ТЕХНОЛОГИЙ ДЛЯ ОПТИМИЗАЦИИ КАЧЕСТВА НОРМОТВОРЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ОРГАНОВ МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ В УКРАИНЕ / Запорожский национальный университет, Украина
Статья посвящена анализу перспектив использования управленческих инновационных технологий для оптимизации качества нормотворческой деятельности органов местного самоуправления в Украине.

Ключевые слова: местное самоуправление, нормотворческая деятельность, нормотворческий процесс, системы менеджмента качества, инновация, управленческая инновационная технология.

Pirozhkova Yu.V. USING OF ADMINISTRATIVE INNOVATIVE TECHNOLOGIES FOR OPTIMIZATION OF QUALITY OF LAW CREATIONS ACTIVITY OF ORGANS OF LOCAL SELF-GOVERNMENT IN UKRAINE / Zaporizhzhya national university, Ukraine

The article is devoted the analysis of prospects of the using of administrative innovative technologies for optimization of quality of law creations activity of organs of local self-government in Ukraine.

Key words: local self-government, law creations activity, law creations process, systems of management of quality, innovation, administrative innovative technology.

Упродовж незалежності в Україні сформувалась якісно нова національна правова система, визначальною складовою якої стала система джерел адміністративного права. Нині ця система перебуває в процесі свого подальшого розвитку та вдосконалення – удосконалюються традиційні джерела адміністративного права України і запроваджуються нові для нашої правової системи джерела права. Водночас, на сьогодні зберігає свою актуальність проблема належного теоретико-методологічного забезпечення процесів розвитку системи сучасних джерел адміністративного права України в контексті проведення адміністративної реформи. Чільне місце серед джерел адміністративного права відводиться рішенням місцевих рад, які в системі джерел права розглядають переважно як джерела конституційного та муніципального права. У системі джерел адміністративного права рішенням місцевих рад відводиться другорядна, незначна роль.

У світлі державотворчих та правотворчих процесів в Україні, зорієнтованих на практичну реалізацію положень Конституції України щодо побудови демократичної, соціальної, незалежної, правової держави, визнання особи найвищою соціальною цінністю, реформування функціонального призначення державних органів, запровадження моделі партнерських взаємовідносин особи і держави, особливої актуальності набуває питання нормотворчої діяльності представницьких органів місцевого самоврядування, адже, відповідно до ст.5 Конституції України, ради, як виборні органи, є органічним елементом системи влади на місцях і виступають однією з форм участі громади в управлінні суспільними та державними справами, що у свою чергу обумовлює реформування даних інституцій з орієнтацією на забезпечення прав певної територіальної громади.